

Lars Kepler

„Naše knihy mají čtenáře bavit, ale zároveň nabídnout pohled do temnoty, způsobit, aby jim běhal mráz po zádech.“

Každá kniha manželské autorské dvojice píšící pod pseudonymem Lars Kepler vám zůstane v hlavě ještě dlouho po dočtení poslední kapitoly. Nejinak tomu je i u *Pavouka*, kde se opět ponoříte do mysli psychopata.

Vaše knihy jsou bestsellery, přesto je někteří čtenáři zatím nečetli. Prozradíte nám něco o hlavním hrdinovi, detektivu Joonovi Linnovi? Jaký je to člověk?

Joono Linna má finské kořeny a ve Švédsku je tak trochu smolař. Měl těžké dětství, protože jeho otce, který byl stejně jako on policistou, zabili ve službě. Joono s matkou se pak museli přestěhovat do mnohem menšího bydlení a jeho život se hodně změnil. Když vyrostl, vstoupil do armády a brzy byl vybrán do speciálního tajného evropského oddílu, kde byl trénován v nekonvenčním válčení, technikách zbraní a systému sebeobrany krav maga. Po letech strávených v armádě se stal policistou. Vyřešil více případů vražd než kterýkoli jiný detektiv v Evropě. Vždy věřil, že je jiný a začal si myslet, že by mohl být součástí rostoucí temnoty ve světě.

Pavouk už je devátou knihou s Joonou Linnou. Rozdíl mezi prvním a tímto zatím posledním dílem je více než deset let. Změnilo se něco ve stylu, jakým knihy píšete?

Určitě ano. Naučili jsme se, jak lépe spolupracovat, jak přesněji napsat knihu, kterou bychom si sami rádi přečetli. Na začátku jsme psali mnohem více, než bylo třeba, nyní už víme, že než začneme psát, musíme znát předem děj. Psaní je teď jasnější a disciplinovanější, ale radost z něj je stejná. Milujeme krimi.

Kdysi dávno jste psali samostatně. Napadlo vás ještě někdy v poslední době, že by každý z vás napsal knihu sám za sebe?

Když jsme začali spolupracovat, slíbili jsme si, že pokud někdo z nás bude chtít něco napsat

sám, nebude to problém. Ale zatím si jen užíváme společné psaní o Joonu Linnovi a Saze Bauerové. To je nejlepší.

Jaké pocity ve vás zanechala návštěva České republiky?

Milujeme Česko, milujeme Prahu! Je srdcem Evropy, plné tíhy minulosti a příslibů budoucnosti.

Neinspirovala vás Praha jako dějiště některého z vašich příštích románů?

Je dobré být spisovatelem, protože vždy se můžete nechat inspirovat tím, co se vám přihodí. Pobývat na různých místech, potkávat lidi – všechno je součástí nějakého výzkumu. Letos v létě jsme zachránili život mladému muži z Prahy, který se chystal utopit za Stockholmem. Možná si najde cestu do některé z našich knih.

Na plátna kin se z vašich knih dostal zatím jen *Hypnotizér*. Neplánuje se ke zfilmování něco dalšího?

Ano, něco je v plánu, ale bohužel o tom nemůžeme nic prozradit, dokud nebudeme znát všechny podrobnosti.

V rozhovorech jste prozradili, že strach, který prožíváte při psaní, je pro vás vlastně terapie. Cítí to stejně i vaši čtenáři?

Dobrá otázka. Naše knihy mají samozřejmě čtenáře bavit, ale zároveň nabídnout pohled do temnoty, způsobit, aby jim běhal mráz po zádech, aby jim naskočila husí kůže, ale také aby věděli, že konec bude dobrý a pachatel bude dopaden.

Jací jsou čtenáři vašich knih? Myslíte si, že je něco spojuje?

Věříme, že jsou na tom podobně jako my – baví je thriller s rychlým tempem a zároveň temné hlubiny lidské psychiky. A stejně jako my chtějí šťastný konec.

Co děláte, když se bojíte? Jak zaháníte strachy?

Je snadné si říct, že není nebezpečné sejít po schodech do temného sklepa, hluboko uvnitř však víte, že byste neměli... Je v nás něco, co vysílá varování, a někdy poslechneme, někdy ne. Naše skutečné obavy se samozřejmě týkají situací v našem světě, ve společnosti, ale s tím nemůžeme nic moc dělat. Myslíme si, že psaní a čtení detektivek je způsob, jak izolovat a zvládnout strach alespoň ve fiktivním světě a jak přejít od chaosu k řádu, od nespravedlnosti ke spravedlnosti.

Vaše skalní fanoušky, kteří mají přečtenou celou sérii, určitě bude zajímat, na co se mohou těšit v *Pavoukovi*. Jaký případ řeší Joona tentokrát?

V *Pavoukovi* se Joona Linna setká s úplně jiným typem sériového vraha, který dává policii příležitost zachránit oběti, pokud se jí podaří vyřešit hádanku, než bude příliš pozdě.

Obvykle jsou naše knihy založeny výhradně na fikci, i když ve snaze o autenticitu hodně bádáme. Ale v *Pavoukovi* je to trochu jinak. V létě 2020 jsme byli na výletě, jeli jsme na chatu na západním pobřeží. Na jedné odlehlejší silnici jsme potřebovali zastavit a odskočit si. Jedna z našich dcer vešla do lesa, ale za chvíli na nás začala volat. Našla tam plastový pytel plný kostí. Obsahoval hrudní koš a useknutou páteř – byla dost velká na to, aby patřila člověku. Zavolali jsme policii, která okamžitě vyslala hlídku. Bohužel jsme se od

policie už nic nedoslechli, takže stále nevíme, jaké kosterní ostatky v tom pytli byly. Začali jsme přemýšlet o tom, jak někteří pavouci omotávají svou kořist a pomalu ji tráví jedem.

Jednotlivé díly se dosud daly číst samostatně, ale v *Pavoukovi* upozorňujete čtenáře na odhalení některých detailů z *Lazara a Písečného muže*...

Když píšete sérii, jsou spoilery dilema. I když lze všechny naše knihy číst samostatně, protože v každé se řeší jiný případ, někdy potřebujeme našim novým čtenářům nastínit příběh, aby ho mohli celý správně pochopit.

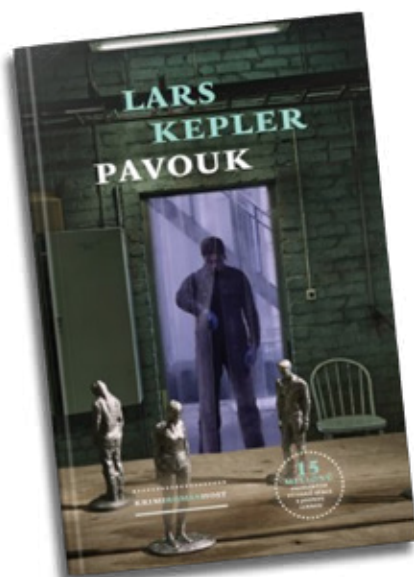
Bude tento devátý díl závěrečný?

Už jsme v polovině desáté knihy o Joonu Linnovi.

Je detektiv Linna nesmrtelný?

Není nesmrtelný. Možná by si to přál, protože to má opravdu těžké...

Text: Kateřina Žídková
Foto: Ewa-Marie Rundquist

Pavouk
Lars Kepler
vázaná / 525 stran / 549 Kč